
Å lære den Hellige Ånd å kjenne

By David Wilkerson

November 5, 2007 Her ved Times Square Church synger vi en klappesang som går sånn:

Send ham ned Herre, send ham ned. Herre, la den Hellige Ånd komme ned. Vi trenger ham Herre, send ham ned.

Vi synger andre, lignende sanger, hvor vi ber den Hellige Ånd om å komme ned.

Men sannheten er at den Hellige Ånd er allerede her. Han kom ned fra himmelen på den Øvre Sal på pinsedag. Og han har aldri dratt bort igjen!

Jesus lovte: "Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke. Dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere." (Joh 14:16-17).

Se på uttrykket Jesus bruker her: "*Dere kjenner ham.*" Da jeg nylig leste disse ordene på mitt kontor da jeg forberedte dette budskapet, kunne jeg ikke riste det av meg. Det gikk opp for meg at jeg ikke vet så mye om den Hellige Ånd.

Kirken taler mye om Ånden. Vi har læresetninger om den Hellige Ånd. Vi taler om å være fylt av Ånden, vandre og leve i Ånden, ha Åndens gaver, motta trøst fra Ånden.

Ja de er mulig å kunne alle læresetninger om den Hellige Ånd og allikevel ikke kjenne ham. Dersom jeg skulle spørre deg: "Har du mottatt den Hellige Ånd?" hvordan ville du svare?

Noen vil svare: "Ja, jeg mottok Ånden da Jesus frelste meg. Det var den Hellige Ånd som førte meg inn i Kristi rike." Andre vil svare: "Ja, jeg har mottatt Ånden, fordi jeg talte i tunger da han kom inn i mitt liv. Jeg ber i Ånden, og tungene er bevis på at jeg har mottatt ham."

Men det å motta Ånden er mer enn en engangsopplevelse. Ordet "motta" betyr å "gripe fatt i det som blir gitt." Med andre ord, å motta er å ønske en stadig økende evne til å motta større kunnskap om hvem Ånden er og hva hans tjeneste handler om. Faktum er at den Hellige Ånd blir ikke mottatt av noen før han har fått tillatelse til å ta full kontroll over den personens legemlige tempel.

Paulus spurte Galaterne: "Hvordan mottok dere Ånden? Mottok dere ham ikke i tro?" Så erklærer han: "Dere bekjente ved tro at det dere vet om Ånden mottok dere ved tro. Så har det vært en stadig 'Åndens tjeneste' til dere ved tro? Utøver dere tro til å gå dypere i Ånden?"

Her er noe utrolig: Gud har gitt oss sin Ånds store gave, som tar bolig i vårt hjerte, allikevel oppfører vi oss som om han ikke er der. Vi vet at den Hellige Ånd er her på jorden og at han aldri har dratt sin vei. Vi vet at han bor i oss, og gjør oss til sin bolig; våre legemer blir hans tempel. Allikevel lever vi mye av tiden som om Ånden er ett eller annet sted i verdensrommet, og ikke blant oss eller i oss.

Sannheten her er at Faderen sendte oss sin Ånd for å vise oss akkurat hvor interessert han er i alle områder av våre liv. Den Hellige Ånd er sendt som vår venn, vår trøster, vår veileder. Tatt dette utrolige faktum i betraktning, så blir vårt spørsmål: "Hvor godt kjenner jeg Ånden? Kjenner jeg ham virkelig på disse områdene?"

Jesus gjør det klart for oss at den Hellige Ånd skal være for oss alt det Kristus var for sine egne disipler da han var her på jorden. Se bare:

- Jesus åpenbarte Faderen for sine etterfølgere.
- Han gav disiplene alle ord som Gud gav ham.
- Han ba for sine disipler, og han bevarte (eller beskyttet) dem.
- Den herlighet Jesus hadde, gav han også til sine disipler (*se Joh. 17*).

Jesus sa til alle som fulgte ham, "Jeg skal ikke etterlate dere farløse" (I den eng. King James versjonen står det: *I will not leave you comfortless*, som betyr: jeg skal ikke etterlate dere uten trøst. o.a.). Han forteller oss med andre ord: "Jeg sender dere En som vil forsvare og bevare dere. Jeg vil ikke etterlate dere kraftløse og hjelpeløse, sårbare for Satans knep. Fryd dere, for jeg sender dere En som har større makt enn noen annen i universet."

Jesus sier at ikke bare er Ånden her, og bor i meg. Han sier også "*jeg kjenner ham*". Derfor må jeg spørre meg selv: *hvordan* kjenner jeg Ånden? Hva er kjennetegnene, beviset som får meg til å kjenne ham, å anerkjenne hans iboende nærvær, å erfare hans nærhet?

For å si det enkelt så kjenner jeg den Hellige Ånd ved *de forandringer han virker i meg*. Jeg kjenner ikke bare Ånden ved ganske enkelt se de forandringer han har frembrakt i andre. Jeg kan se avbildet av ham i mine brødre og søstre, men jeg kjenner Ånden bare gjennom hans verk i mitt eget liv.

Du skjønner, det verk som den Hellige Ånd gjør i oss er så personlig. Mitt legeme er hans tempel, og i meg frembringer han daglig nye åpenbaringer av Kristus. Det er hans verk at jeg har vendt meg fra det onde, til å tørste og hungre etter rettferdighet, å fortsette å lengte: "Kom, Herre Jesus."

La meg nå tale til deg om to av de fremste oppgavene til Ånden. Når vi kjenner hans virke og tror at han arbeider i oss, så er vi istand til å reise oss over alle prøvelser og all frykt. Hans tjeneste tillater oss til og med å stirre døden i ansiktet og forbli fulle av håp og glede.

1. La oss først se på den Hellige Ånds *trøstende tjeneste*. Jesus kaller den Hellige Ånd "Trøsteren". Det er en sak å kjenne den Hellige Ånd som vår trøster, men vi må også vite *hvordan* han trøster oss slik at vi kan skjelne hvilken trøst som er av kjødet og hvilken som er av Ånden.

Ta for eksempel en bror og en søster i Kristus som er overveldet av ensomhet. Denne personen ber om den Hellige Ånds trøst og forventer at trøsten skal komme som en følelse. Han forestiller seg at det er som en slags plutselig pust fra himmelen, lik et åndelig beroligende middel for hans sjel. I hans tankeverden kommer trøsten som en mild sløving av sinnet som gir noen timers lettelse.

Men neste morgen er følelsen av fred borte. Og som et resultat begynner han å tro at den Hellige Ånd har avslått hans anmodning. Nei, aldri! Den Hellige Ånd trøster oss ikke ved å manipulere våre følelser. Hans måte å trøste på er ganske annerledes og er tydelig nedtegnet i Skriften. Uansett hva som er problemet, prøvelsen eller behovet, så blir hans trøstende tjeneste utført ved å komme med *sannheten*: "... en annen talsmann (trøster) , ... sannhetens Ånd (*Joh 14:16-17*).

Faktum er at vår trøst springer ut fra det vi vet, ikke hva vi føler. Bare sannheten kan sette følelsene tilside. Og den Hellige Ånds trøstende tjeneste begynner med denne fundamentale sannheten: *Gud er ikke sint på deg. Han elsker deg.*

"Og håpet gjør ikke til skamme, for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er oss gitt." (Rom 5:5). Den greske betydningen her er til og med sterkere enn det (den engelske) oversettelsen antyder. Det sier at Guds kjærlighet tvinges til å "*strømme frem*" i våre hjerter ved den Hellige Ånd.

Bildet er her av et hjerte som er overlesset av byrder. En byrde man ikke kan bære kan være forårsaket av frykt, skam, sorg, lidelse, fristelser, mismot. Men uansett hva som er årsaken, så trengs det trøst.

Nå, plutselig, høres en stemme, som gir ekko gjennom hver eneste avkrok av sjelen. Det er den Hellige Ånds røst som erklærer til sjelen: "Ingenting kan skille deg fra Guds kjærlighet."

Denne sannheten blir — så snart du tror den — en strøm av levende vann som skyller vekk hver eneste snublestein. "Men talsmannen (trøsteren i eng. overs.), Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, *han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt* det som jeg har sagt dere." (*Joh 14:26, DW's uthevelse*).

På denne måten spiller den Hellige Ånd en sentral rolle i vårt sønne og datterforhold til Faderen. Ånden er vår lærer i vår daglige vandring med Kristus, og vi er hans elever. Og han lærer oss at vi er adoptert. Vi er Guds familie, hans sønner og døtre.

Hvordan får Ånden oss til å minnes denne sannheten? Han minner oss om den aller herligste proklamasjon som noensinne ble uttalt av Jesus: "Jeg er Guds Sønn. Jeg har en Far i himmelen. Og min Far elsker meg."

Her blir Jesu ord våre ord, når vi blir adoptert inn i Guds familie, og blir til brødre og søstre i Kristus. "Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønn's Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far!" (*Gal 4:6*).

Det er den Hellige Ånd som roper ut inne i oss: "Husk hva Jesus sa: du er en sønn, en datter av den allmektige Gud. Du har en Far i himmelen som elsker deg. Så kom i hu hvem du er. Du er ikke alene. Kom Jesu ord i hu: 'Gud har elsket deg, akkurat som han har elsket meg.' "

Denne sannheten, at barnekårets Ånd bor i meg, har blitt en stor kilde til fred og trøst i min vandring med Herren. Fienden kan komme over meg som en flod, føre meg inn i frykt, skyldfølelse eller stress, men jeg kan umiddelbart rope ut denne bønne: "Hellige Ånd, betjen meg nå, lær meg, minn meg på. Minn meg om Jesu løfter om min trygghet som et barn av Gud."

Så roper Ånden ut i meg: "Husk Abba, din Far. Du er rettferdiggjort, og du har adgang til ham. Rop nå ut fra din sjel denne erklæringen: "Jeg er et barn av Gud. Jeg vandrer nå i barnekårets Ånd!"

"Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn." (*Joh 1:12*). "For så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn." (*Rom 8:14*).

På samme vis forteller Paulus oss at som Guds sønner og døtre er vi gitt den samme Ånd som var i Kristus: "Men dersom hans Ånd som reiste Jesus opp fra de døde, bor i dere, da skal han som reiste Kristus opp fra de døde, også levendegjøre deres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i dere." (*Rom 8:11*).

Ser du hvor viktig denne rollen til den Hellige Ånd er? Til tider kan jeg føle meg åndelig død. Jeg kan føle meg kald om hjertet, livløs, som om ilden i meg bare er en gnist, en flakkende flamme. Men sannheten er at det alltid er en livskraft som arbeider i meg.

Dersom jeg tror Guds Ord, og jeg stoler på Kristus, så uansett hvordan jeg føler meg — uansett hvordan jeg dømmes selv eller føler meg fordømt — puster Kristi Ånd fremdeles liv inn i min sjel. Gud elsker meg fremdeles, og Ånden er fremdeles i virksomhet.

Tenk et øyeblikk på en av de dyrebare kjære du kjenner, kanskje en som lider på sitt dødsleie. Denne kjæres dødelige legeme sviner bort. Men vi vet at alle som er i Kristus er i en oppstandelsesprosess. Denn samme Ånd som invaderte Kristi tempel i graven vil i sannhet også komme for å oppreise ditt dyrebare tempel til evig liv. I det øyeblikket lidelsen er som dypest roper den Hellige Ånd denne trøstende sannhet i ham: "Du er på vei til Abba Far.

En annen kilde til trøst er å vite og tro at den Hellige Ånd har kommet for å føre krig mot lystene og fristelsene i vårt kjød. "For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. De to står hverandre imot, for at dere ikke skal gjøre det dere vil." (Gal 5:17).

Det er en indre krig som fremdeles raser i oss. Enhver kristen kan si: "Jeg vet at Gud elsker meg. Jeg kjenner ham som min Far, og jeg vet at jeg er hans barn. Jeg vet at jeg er gjort retferdig i Guds øyne, og at jeg har adgang til min Herre. Men det er fremdeles en krig som raser i meg. Jeg kjemper fremdeles med kjødelige tanker, mot fryktelige fristelser. Og denne krigen ser ut til aldri å ende."

Kjære, denne krigen er en realitet for enhver kristen. Vi tenker tanker som ikke er Kristus verdig. Vi ser på ting vi ikke burde, vi blir fristet av ting vi ikke burde bli fristet av, vi lytter til snakk vi ikke burde låne øre til. Og alt dette får oss til å føle oss uverdige og urene.

Disse kampene kan være så intense og så pågående, at til tider føler vi at vi taper krigen. Selv apostelen Paulus følte det på denne måten, og ropte ut i kvaler: "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!" (Rom 7:24).

Men som et svar på våre rop kommer den Hellige Ånd med en sannhet som bringer oss trøst: "Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den." (1Kor 10:13).

Paulus sier kort fortalt at du kjemper den samme krig som er erfart av alle gudfryktige hellige over hele verden. Din prøvelse er ikke noe merkelig eller spesielt for deg. Apostelen Peter forsikrer oss også: "Mine kjære! Undre dere ikke over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere." (1.Pet. 4:12).

Gud sier at det er en kraft i meg som er mektigere enn mitt kjød. "Mine barn! Han som er i dere, er større enn han som er i verden." (1.Joh. 4:4).

Grunnen til at ditt kjød har reist seg — grunnen til at Satan har satt deg i brann — er fordi du har invitert Ånden til å flytte inn og ta kontroll. Det er så enkelt: du blir fristet fordi Ånden har gjort vidunderlige ting i deg. Og dette verket har vekket Satans vrede.

Det er sant at ditt kjød er en fiende av Ånden. Men den Hellige Ånd er mer enn seierherre over ditt

kjød. Vi må ganske enkelt være klar over at denne krigen aldri kommer til å ende i løpet av vårt liv. Det er derfor Paulus gir oss disse ordene: "(Gud) skal ... gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den." (1Kor 10:13). Påny er det sannhet fra den Hellige Ånd som gir oss trøst: *Vi har en fluktmulighet fra enhver frykt for å bli overvunnet.*

Denne sannheten viser oss tre viktige ting, ting vi må be Ånden om å minne oss på:

- "Min indre kamp er en strid som er vanlig for alle. Derfor vil jeg ikke kjøpe løgner om at jeg er et merkelig, urent barn av Gud."

- "Jeg må alltid være bevisst — jeg må bevare en stadig anelse om — at Gud elsker meg slik at han har gitt meg sin egen Ånd. Han har slik mild omsorg for meg at han har sendt den Hellige Ånd til å kjempe mine kamper. Ånden har ikke kommet som en slags spion som gjennom søker meg for å finne synd. Han har bare mitt gode, det som er til min fordel, for øye.

- Jeg må kaste av all fordømmelse. Jeg må be Ånden om å minne meg på Paulus' ord: "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus." (Rom 8:1).

La oss så se på en annen side av den Hellige Ånds tjeneste:

2. Den Hellige Ånd har kommet for å lede oss inn i et liv i bønn. "Og her kommer også Ånden oss til hjelp i vår skrøpeligheit. For vi vet ikke hva vi skal be om slik vi burde det. Men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord." (Rom 8:26).

Se på det Paulus sier her om den Hellige Ånds rolle i vårt bønneliv. Vi blir så forvirret om bønn, og får det til å se så vanskelig ut. Dersom du går inn i en kristen bokhandel vil du finne mange bøker om emnet, med detaljerte formler om hvordan du skal be.

Disse mengder av teorier kan gjøre oss forvirret og reise alle slags spørsmål omkring bønn: "Når blir bønn til forbønn? Er forbønn målt etter intensitet, eller hvor høylydt den er, eller etter lengden av tiden jeg tilbringer på mine knær? Jeg blir bedt om å be etter Guds vilje, men hvordan skal jeg kjenne hans vilje? Og hvordan skal jeg be? Teller stille bønner i tankene? Akkurat hva er det jeg ber om?"

Slik forvirring kan være så overveldende at det forårsaker at få ber. Men det har aldri vært en tid da Guds folks bønner har vært mer nødvendig enn nå. Vi lever i en verden som har blitt gal. Selv på sin tid, i oldtiden sa Paulus om jorden: "Hele skapningen sukker og stønner." (Rom. 8:22).

Økologer forteller oss at jordens isbreer smelter, at vannet vil oversvømme New York City og mye av den amerikanske østkysten. Vi blir fortalt at i fremtiden vil global oppvarming drepe alt planteliv. Det er spådd at jorden vil bli øde, helt ubeboelig.

De stressende byrdene som blir forårsaket av slike rapporter overvelder nå mennesker over hele verden. Og kristne er ikke unntatt fra denne byrden. Paulus sier: "Ja, også vi som har fått Ånden, også vi sukker med oss selv, mens vi lengter etter vårt legemes forløsning." (Rom 8:23).

Mens de globale begivenheter blir verre og verre, og sammensverger seg for å frarøve mennesker deres indre fred, så er samfunn over hele jorden på jakt etter en kilde til trøst. Men vi finner den ikke i psykoterapi, i døde religioner, i gode formål, ikke en gang i veldedige gjerninger.

Vår eneste ressurs for slike tider er troens bønn. Bibelen har fortalt oss: "Verden kjenner ikke Kristus.

Og de vil ikke ta imot ham. *Men dere kjenner ham.*"

På dette stadium av mitt liv og min tjeneste har en av mine største anliggender vært å holde vedlike mitt bønneliv. Når jeg lar være å be gjør jeg den Hellige Ånd som bor i meg sorg. Ja, det er mulig for oss å gjøre den Hellige Ånd sorg. Paulus mener dette når han skriver: "Gjør ikke den Hellige Ånd sorg." (Ef. 4:30).

Ånden deler virkelig Guds sorg over sittt folks vantro og mangel på bønn. Bare se hvordan den Hellige Ånd spiller en rolle i dine bønner med disse få mektige eksemplene :'

- Det er i bønn at den Hellige Ånd manifesterer Kristi nærvær i oss.
- Det er i bønn at Ånden forseglar Guds løfter i våre hjerter.
- Det er i bønn at Trøsteren taler håp til oss.
- Det er i bønn at Ånden forløser sine strømmer av trøst, fred og hvile i våre sjeler.

I disse tider er min bønn denne: "Hellige Ånd, hold meg i et nært forhold til Jesus. Ikke la meg forsømme min alenetid med den Ene som min sjel elsker. Hold meg på mine knær. Da vil jeg kjenne din trøst."

Jeg ber deg inntendig: gjør dette til din bønn også.